

Въ Тракіѣ, тамъ, секи знай,
Какви долчета водни
Росятъ на често брѣгъ и край,
Какъвъ трѣндафелъ! като въ рай.
Какви полета плодни!

Вредъ, гдѣ живѣять Българи,
Страна благословенна!
Съ студены быстры изворы,
Съ китны сѣнчасты горы
Пріятно се украсена.

Была бы міру златъ вѣнецъ
Да имаше ученье;
Но ты приличашъ на слѣпецъ,
И красный твой цвѣтецъ
Подъ простотіѣ вѣхне.

Не щешъ ты слѣнце да гори
Ни мѣсячина свѣтлива,
Тебъ драги тъмны пещери.
Душа ти никакъ не мари
Ученье да добыва.

Да ли не ти е срамота!
Съ такъвзи даръ природный
Тѣѣ да лежишь у тъмнотѣ,
Когат' султанска доброта
Отворы пѣтъ слободный!

Защо отъ Дунавскы между
До тъмны-тѣ усоби,
Претъмень облакъ да тежи,
Мъгла най-гѣста да лежи,
Въ очи да съ покой?